

ע"פ 57/20 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פלייליים

ע"פ 57/20

לפני: כבוד המשנה לנשיאה ח' מלצר
כבוד השופט ד' מינץ
כבוד השופט א' שטיין

המערער: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
בת"פ 40006-12-18 שניתן ביום 18.11.2019 על-ידי
השופט ע' קובו

תאריך הישיבה: ב' באדרהתש"ף (27.02.2020)

בשם המערער: עו"ד דוד יפתח; עו"ד מאור שגב

בשם המשיבה: עו"ד אושרה פטל רוזנברג

פסק-דין

השופט א' שטיין:

1. ערעור זה מלין על חומרת העונש שנגזר על המערער על ידי בית המשפט המחוזי מרכז-לוד ביום 18.11.2019 בגדרו של ת"פ 40006-12-18 (השופט ע' קובו), בעקבות הרשעתו בהריגה, עבירה לפי סעיף 298 לחוק העונשין,

התשל"ז-1977. העונש שהושת על המערער כולל 14 שנות מאסר בפועל שמניין מיום מעצרו, 7.11.2018, וכן מאסר מותנה ופיצוי כספי בסך של 200,000 ₪ שעל המערער לשלמו להוריו של קורבן העבירה, המנוח לואי חייט (להלן: לואי או המנוח).

הערעור שלפנינו, לאחר שצומצם במהלך הדיון, מופנה אך ורק אל עונש המאסר בפועל שהושת על המערער.

2. בית משפט קמא השית על המערער עונש זה בהתבסס על העובדות הבאות, בהן המערער הודה במסגרתו של הסדר דיוני:

א. מעשה ההריגה התרחש ביום 31.10.2018 בעיר טירה. באותו יום, אחיו של המערער, עבדאלרחים סולטאנה (להלן: עבד), שהה יחד עם ארוסתו נ.מ. במקום מרכזי בעיר. בסביבתם נמצאו אנשים רבים שהמתינו לתוצאות הבחירות לראשות העירייה. אחד מאותם אנשים היה לואי, ארוסה הקודם של נ.מ. עבד ונ.מ. הבחינו בלואי בשעה שזה התהלך בסמוך אליהם והסתכל לעברם. בעקבותך, התקשר עבד למערער באמצעות טלפון סלולרי שהיה ברשותו, סיפר לו על כך, וביקשו להגיע למקום. המערער הגיע למקום מיד כאשר הוא נושא עמו סכין מתקפלת (להלן: הסכין). אחרי שיחה קצרה עם עבד, פנה המערער ללואי אשר עמד באותה העת במרחק של מספר מטרים ממנו ומאחיו. המערער לקח את לואי והצידיה למדרכה הסמוכה והשניים שווחו ביניהם אודות עבד, נ.מ. ולואי. במהלכה של אותה שיחה, החלו חילופי דיחיות בין השניים עד אשר עובר אורח הפריד ביניהם.

ב. מיד לאחר מכן, החלו לואי וללכת לכיוונם של עבד ונ.מ. בשלב זה, כאשר הבחין המערער כי לואי החל להתקרב ללואי וארוסתו, שלף המערער את הסכין, פתח את הבהוה החללית וקרא ללואי. גם עבד החל ללכת לעברו של לואי כאשר נ.מ. מושכת אתידו ומנסה למנוע ממנו להתעמת עם לואי. מיד לאחר מכן, המערער הסתער על לואי, וכך עשה גם עבד אחרי ששחרר את עצמו מאחיזת השל.מ. המערער ועבד הלמו בחלקי גופו השונים של לואי בצוותא אחד. במהלך התקיפה, דקרה המערער את לואי בקצה האחד של האזנה הלהב, ואילו עבד הלם בפניו של לואי וקרא לו באוזן אחת. לבסוף, הצליח לואי להימלט מתוקף פיו לעבר הסמוכה. המערער ועבד דלקו אחרי כושה המערער מנופף בסכין באוויר. במהלך המרדף, זרק המערער את הסכין לעברו של לואי והסכין פגעה בקרקע. לואי המשיך לברוח בעודו פצוע ומדמם עד אשר התמוטט בחצר בית הממוקם בסמוך לסמטה.

ג. כתוצאה מההתקיפה הודה הקיר הנגרמול לואי פצעים שונים. לואי נפטר בבית החולים, אליו הובהל זמן קצר לאחר האירוע, כתוצאה מפצעיה הקשה בהחזמה שמאל אשר פגע בלבו.

ד. המערער ועבד נמלטו והסתתרו עד אשר הסגירו את עצמם למשטרה ביום 7.11.2018. במהלך הבריחה, זרק המערער את הסכין באמצעותה דקר את לואי לתוך פחאשפה באזור טירה. בזמן התקיפה, עבד לא היה מודע לכך שאחיו, המערער, דקר את לואי; מסיבה זו, הוא הורשע בתקיפה בנסיבות מחמירות וקיבל עונש מופחת שאינו נוגע לעניינו.

3. בבואו לגזור את עונש המאסר שהשית על המערער, קבע בית משפט קמא את מתחם העונש ההולם בגין מעשי הריגה שבוצעו בנסיבות דומות. מתחם זה נקבע על יסוד פסקי דין שנסקרו על ידי בית המשפט והועמד על 13-18 שנות מאסר בפועל. לאחר מכן, עמד בית המשפט על נסיבותיו של המערער שאינן קשורות לביצוע העבירה, ובהן: היותו צעיר

יחסית (בן 24); היותו נטול עבר פלילי רלבנטי; האיומים שאליהם הוא נחשף על לא עוול בכפו, בהיותו עד תביעה במשפט פלילי אחר; העובדה שאיומים אלה הצריכו את החזקתו באגף כלא שמור תחת מגבלות שונות אשר חלות על יציאות לחצר הכלא, על תדירות הביקורים ועל אופיים, על השתתפות האסיר בקבוצות טיפול ושיקום, על חינוך ותעסוקה, על שימוש בטלפון, וכן מגבלות משמעותיות נוספות הנוגעות ליצירת קשר עם העולם שמחוץ לכלא. כמו כן נלקחו בחשבון העובדה שכליאתו של המערער הביאה לפגיעה כלכלית קשה במשפחתו ולהבאת העסק המשפחתי בו עבד אל סף קריסה, וכן ניסיון הסולחה עם משפחת המנוח שבמסגרתו נטל המערער אחריות למעשיו. לצד זאת, זקף בית המשפט לחובת המערער את חומרתם המופלגת של מעשיו – שכאמור כללו "דקירה באמצעות סכין, אשר גרמה לתוצאה קשה מכל של גדיעת חיי אדם, וזאת על רקע מחלוקת סתמית על דבר של מה בכך"; וכן את הצורך החברתי בהרתעת רבים מפני עשיית מעשים חסרי רסן כגון אלו. שיקולים אלה הביאו את בית משפט קמא למסקנה כי מן הדין להטיל על המערער מאסר בפועל למשך ארבע עשרה שנים, בניכוי ימי מעצרו.

4. במסגרת הודעת הערעור ובמהלך הדיון שהתקיים לפנינו, הביע המערער צער וחרטה על מעשיו ופירט, בין היתר, את הקשיים שאותם הוא חווה באגף השמור של הכלא. המערער ביקש מאתנו כי נתחשב בקשיים אלו ונפחית מתקופת מאסרו ככל שניתן.

5. המדינה, מנגד, סומכת את ידיה על פסק הדין קמא. לשיטתה, בפסק דין זה לא נפל שום פגם אשר יכול להצדיק את התערבותה של ערכאת הערעור.

6. לאחר ששבתי ועיינתי בכתובים ושקלתי את הטענות שבעלי הדין העלו בעל פה במהלך הדיון שנערך לפנינו, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להתקבל באופן חלקי.

7. לית מאן דפליג, כי הקלות הבלתי נסבלת של השימוש בסכין ותרבות האלימות שמצמיחה אותה מחייבות תגובה שיפוטית נחושה, אשר כוללת הטלת עונשי מאסר ארוכי שנים על נאשמים שנמצאו אשמים בקטילת חיי הזולת. מבחינה זו, העונש של ארבע-עשרה שנות מאסר שהוטל על המערער על ידי בית משפט קמא הוא עונש נכון וראוי, בהתחשב בקרבתו היחסית לעונש המרבי של עשרים שנות מאסר שאותו ניתן להשית על נאשם שהורשע בהריגה. ברי הוא, כי הנאשם גרם למותו של המנוח שלא מתוך כוונת זדון, אך הוא עשה כן – כאמור בכתב האישום המתוקן בו הודה – על ידי מעשה אסור תוך אדישות לאפשרות של גרימת המוות באמצעות אותו מעשה אסור. בצדק אפוא ציין בית משפט קמא בגזר הדין, כי מבצעייהם של מעשי הריגה כגון זה נענשים ברגיל במאסר מאחורי סורג ובריח לתקופה שבין 13 ל-18 שנים (ראו, למשל: ע"פ 6162/10 כבאז נ' מדינת ישראל (11.6.2013); ע"פ 6477/10 מינליק נ' מדינת ישראל (8.1.2013); ע"פ 4705/11 פרץ נ' מדינת ישראל (29.6.2014)).

8. ברם, המקרה שלפנינו הוא מקרה מיוחד בשל החיים הקשים-עד-מאד, עליהם שמענו במהלך הדיון, שהמערער חווה – וימשיך לחוות – באגף השמור של בית הסוהר כשהוא נתון לאיומים. המערער מצא את עצמו כלוא באגף זה בשל היותו עד תביעה במשפט אחר – נסיבה מיוחדת, אם לא מיוחדת מאד, שהמדינה לא חולקת על קיומה ואנוכי לא רואה טעם לפרטה מסיבות מובנות. לאור הפרטים ששמענו במהלך הדיון, סבורני שראוי להעמיד את עונש המאסר של המערער ברף התחתון של המתחם שנקבע לגביו (ראו והשוו: ע"פ 5833/12 פלונית נ' מדינת ישראל (12.9.2013); ע"פ 4456/14 קלנר נ' מדינת ישראל, פסקה 192 לפסק דינו של השופט ע' פוגלמן (29.12.2015)).

9. אשר על כן, אציע לחבריי להפחית את עונש המאסר שהושת על המערער לתקופה של 13 שנה בניכוי ימי מעצרו. שאר רכיבי גזר הדין יעמדו בעינם.

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה ח' מלצר:

אני מסכים.

המשנה לנשיאה

השופט ד' מינץ:

אני מסכים.

ש ו פ ט

הוחלט כאמור בפסק דינו של השופט א' שטיין.

ניתן היום, י"ט באדר התש"ף (15.3.2020).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

המשנה לנשיאה